

Taavi Minnik: ärgem röövigem kiusamise või ahistamise ohvritelt lootuskiirt, et nad saavad meediast abi

Meedia on Eestis paraku sageli ainus instants, kust on tööpostil kiusamise ja ahistamise ohvriks sattunudel võimalik õiglust otsida. Kui me asume kaitsma agressorit ja süüdistama ohvreid, siis võetakse neilt seegi lootuskiir, leiab ajakirjanik Taavi Minnik.

Et hoida oma vaimset ja moraalselt tervist, olen viimastel aastatel tublisti vähendanud eestikeelse sotsiaalmeedia jälgimist. Selleks on kaks põhjust. Esiteks on sinna siginenud hulk kodanikke, kellele on omane pahameel, sügav haavatavustunne ning valmisolek olla solvatud mis tahes põhjusel ja kes otsivad sotsiaalmeedias nurgakest, kus seda välja elada.

Teine asi, mis mind pelutab on see, et eestlastel on tekkinud oma rahvussport ja see pole kahjuks kiiking, koorilaul, „Tuljaku“ vihtumine ega rallisõit, vaid vandenõude paljastamine. Igalt poolt otsime topeltpõhja, salajasi märke ja kulissitaguseid huve, tõstatades küsimust, „kellele sellest kõige enam kasu tõuseb?“

Ka meedias ning eestikeelses internetisegmendis rahvusooperi juhi [Aivar Mäe](#) ümber lahvatanud skandaali puhul asusid tema toetajad, muuhulgas kõneisik Paul Keres rõhutama konspirooloogilist momenti. Kogu loo juures pretsedenditu on hoopis see, et üks kahest suurest eesti päevalehest asub hillitsetult väidetava agressori poolele, võttes kommentaari 19 hiljuti [Aivar Mäe](#) toetuseks allkirjad andnud estoonlaselt, kes kinnitavad, et tegu on toreda ja ontliku mehega, ja mille kuulutab peatoimetaja seepeale ekstaatiliselt eesti ajakirjanduse aasta looks ja ajakirjandusliku erapooletuse musternäiteks.

Mina, Mart Raudsaar ega Priit Pullerits pole küünalt hoidmas olnud, kui Eesti Ekspressis kirjeldatud episoodid väidetavalt aset leidsid. Kuid moraalne rusikareegel on, et ohvrit ei süüdistata. Kui 2016. aastal töötasin selles samas toimetuses, lahvatas skandaal teatrijuht Tiit Ojasoo ümber. Toimetuse sees kohtas erinevaid vaateid. Leidus neid, kes leidsid, et Ojasoo annab indulgentsi tema kunstiline tegevus, neid, kes arvasid, et „kunstiinimesed on nii kui nii teistsugused“, ning ka paar sellist, kes väitsid end teadvat, et selliste asjadeni viib tavaliselt „eitete näägutamine“. Ilmusid taas igat sorti kunstiinimeste pöördumised nagu tänagi.

Kuid toimetuses ei tulnud toona kellelegi pähe mõtet minna avalikkuse ette jutuga, mida „latinitsat“ tundev täiskasvanud inimene interpreteerib kui Ojasoo puhtaks pesemist või toetusavaldust talle.

epl.delfi.ee

09.07.2020 13:22

Taavi Minnik

31000

Aivar Mäe

See on väga libe tee. Kiusamine ja ahistamine töö juures on teemad, millest on tavaks vaikida, kuna subjekt ja adressaat asuvad hierarhilistes suhetes. Paraku ei suuda eesti töötajatele hästi kaitset pakkuda ka meie õigussüsteem, kuna juriidiline praktika selles vallas on liiga lühike.

Lääneriigid, kus esimesed kaasused vaadati läbi juba 1970ndatel, on selles osas paremas seisus. On olemas vastavad koodeksid ja juhendid ning välja töötatud formaalne süsteem, mille järgi sellistes olukordades talitada.

Meil Eestis lõppeb asi töö juures kiusamist või ahistamist kogemusega paraku häirivalt sellega, et need inimesed kaotavad oma töö ning saavad päranduseks murtud vaimse tervise. Selle pärast on meedia paraku ainus instants, kuhu ohvritel on pöörduda ja kui nende juttu asutakse kahtluse alla seadma põhjusel, et „ülemus on tegelikult vahva mees“, siis muudab see pöördumise tulevikus keerulisemaks.

„Aga miks nad siis politseisse või prokuratuuri ei pöördu?“ võidakse siinkohal vastu vaielda. Selle pärast, et tüüpiline eesti uurija või eesti prokurör vastaks neile: „Te raiskate rohkem aega ja raha protsessile, kuid mingit õigust ja kompensatsiooni te moraalse kahju eest ei saa. Me pole Ameerika.“

Jah, me pole Ameerika ning vähemalt antud kontekstis on väga kahju, et me seda pole. Agressorid tööpostil (eriti need, kel kõvemad „pagunid“) naudivad sageli ennekõike just seda, et nad võivad rahulikult rikkuda võõraid piire ning täielikult olukorda kontrollida.

Ahistamine ning kiusamine annab agressorile teise inimese võimutunde, üleoleku- ja karistamatuse tunde - eriti arvestades seda, kui ohvril on antud fakti keeruline tõendada. Kallid kolleegid-ajakirjanikud, mõelge palun selle peale. Ning toetuskirjade autorite küsitlemise asemel tundke parem näiteks huvi selle vastu, kui pikk järjekord töö juures vaimselt sandistatud inimestest lookleb Eestis psühhoterapeutide ukse taga.